

EKTO GYMNASIO MYTILINIS “Giannis & Aristeidis Delis”

Newspaper for Erasmus “ALL IN! LGBT+ friendly school across Europe” — Tools for schools

Director: **Panagiotis Skordas**

Instructor: **Angeliki Oikonomou**

Chief editor: **Christina Kampouri (pupil)**

Students echo in diversity

Το 6ο Γυμνάσιο Μυτιλήνης Γιάννης και Αριστείδης Δελής συμμετέχει στο τριετές (2020-2023) ευρωπαϊκό πρόγραμμα Erasmus+ All Inc! Building LGBT+ friendly schools across Europe KA2 Strategic Partnerships for Secondary Education 2020-1-NL01-KA201-064556. Υπεύθυνος Προγράμματος: University of Maastricht. Σκοπός του προγράμματος All Inc είναι να προάγει τη συμπεριληπτική εκπαίδευση, ενώνοντας μαθητές/τριες, εκπαιδευτικούς, γονείς και την ευρύτερη σχολική και τοπική κοινότητα για τη δημιουργία σχολείων φιλικών προς τα ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα για την ανάδειξη της ετερότητας-διαφορετικότητας και του εκφοβισμού εντός του σχολείου. Το πρόγραμμα δραστηριοποιείται στο Βέλγιο, τη Γερμανία, την Ελλάδα, την Ουγγαρία, την Πολωνία, τις Κάτω Χώρες, την Ισπανία και το Ηνωμένο Βασίλειο. Στην Ελλάδα οι δράσεις του προγράμματος υλοποιούνται από το Τμήμα Γεωγραφίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου σε συνεργασία με το 6ο γυμνασιο Μυτιλήνης.

EKTO (6TH) GYMNASIO MYTILINIS
“Yiannis & Aristeides Delis”

Building description. Ekto Gymnasio Mytilinis is a secondary school which participates in Erasmus+. It is situated on the North-East side of the city of Mytilini, near the Ancient Market place. It is a neo-classical building consisting of two floors where the teaching classrooms and a playground are located. In the main floor there are two laboratories, for science and computer classes, a physical education room a students’ and instructors canteen, two teaching classrooms and a school library. A wooden neoclassical internal staircase leads to the first floor where there are four big classrooms and the school director’s and the instructors’ office is located. It numbers 150 students and 20 instructors.

Multivariate chronology of the school. Obviously, one couldn’t be aware of the history of the school which has a life of almost

two centuries where various tenants have been resided it. The building played a very important role in the local public affairs of the city of Mytilini, concerning the sectors of Education, Health and Social Welfare and even “participated” in the “National Affairs”.

The school was built in 1880 and first it functioned as a Turkish Elementary School until the liberation of our island Lesvos on November 8th 1912. In 1912 it changed “tenants”, becoming a hospital for curing the newcomers—ill Greek Refugees from the First Persecution in Asia Minor. Many years later, it operated as a nursing home and during the Greek Dictatorship that began on 4th August 1967 many scientists and professors of the island who were against the dictatorship were accommodated in the building. In the years to follow and for a long period of time the Health Department of the County of Lesvos was housed there, too. During World War II, and especially in 1942, the “school” was used as a quarantine place. Travellers arriving in Mytilini from other parts of Greece had to leave their clothes there, in order that they be washed clean and furnaced.

After World War II the building was used as a barrack and in the last decades of the past century as an Institution for children with incurable illnesses. After some time the place was appointed by the Municipality to house a boys’ orphanage home. The Charitably

Services of the Orthodox Cathedral of Mytilini, who owned the lot and the building, decided to “rent” it out for 40 years to the Ministry of the Aegean and later on the Ministry decided to let the Secondary Education Department of the County characterize the place as a “gymnasio” (secondary school) was named “Experimental Secondary School of the University of the Aegean Yiannis & Aristeidis Delis”, a title that it held till mid-2012. At the end of that year the Greek Ministry of Education declassified the school giving it its present name.

... up to the present. Since 2013 and till today, students and instructors of the school have been involved in various environmental and cultural programs (theatre plays, poetry nights, etc.) and many other actions and good practices. From 2013-2014 instructors and students carried out the European Program “Comenius” and now Erasmus+. In addition to that and for approximately four years the school has had its own electronic newspaper previously titled *Kopana* (=hooky), which now has a new ambitious title, *The Students’ Echo*.

Some thoughts about sexuality during the Covid-19 period

Όλοι μας έχουμε μία ξεχωριστή και μοναδική ιστορία ζωής. Κάποιες είναι γεμάτες με περιπέτειες που έχουν χαράξει τη μνήμη του ιδιοκτήτη τους είτε για καλό είτε για κακό. Άλλες πάλι, έχουν ως βασικό τους γνώρισμα την ηρεμία, την ασφάλεια και την γαλήνη. Υπάρχει και η τρίτη κατηγορία που είναι μια μείξη των δύο προηγούμενων. Το σίγουρο είναι όμως, ότι όλες εν μέρη είναι και θα έπρεπε να είναι αποδεκτές, όπως και κάθε τι άλλο που σχημάτισε την προσωπικότητά μας. Έτσι, θα μοιραστώ κι εγώ τη δική μου ιστορία. Από μικρή δεν μπορούσα να κατασταλάξω σε μια εξωσχολική δραστηριότητα, οπότε αμφιταλαντευόμουν

Moreover and for the past three years during afternoon hours the school has taught knowledge, experience, best practices, the Greek language, mathematics, foreign civilization lectures, English and physical education to the young immigrants and refugees from the refugee camps of Lesvos (Moria) aged up to 15 years old. This program, called DYEP, offers many opportunities for foreign youngsters to socialize and be educated in order for them to be integrated into European society.

Ekto Gymnasio Mytilinis “Yiannis and Aristeidis Delis” is a multi-cultural and multi-active school, where students and instructors cooperate well, setting high educational goals in a context of knowledge and best practices. It is a place where space allows teachers and students to work and study together, where social relations and practices are experienced in everyday life. Using space and materials (old maps, books, pictures), Ekto Gymnasio “narrates” life stories, evocatively from the past, up to the present and hopefully into the future.

— *Aggeliki Oikonomou (instructor)*

ανάμεσα σε είδη χορού, αθλήματα, μουσική και σχέδιο. Μέσω αυτών των πειραματισμών συναναστράφηκα με πολλά είδη παιδιών, διαφορετικά εμφανισιακά και ψυχικά, διαμορφώνοντας φιλίες που υπάρχουν μέχρι και σήμερα. Σε κάθε ομάδα που συμμετείχα υπήρχε μια ενότητα και οι καυγάδες, που σπάνιζαν, ήταν βασισμένοι σε γεγονότα και δράσεις συγκεκριμένων ατόμων και όχι στις ιδιαιτερότητές τους. Ποτέ δεν μου πέρασε από το μυαλό ότι κάποιος θα μπορούσε να κάνει διακρίσεις βασισμένες σε προσωπικά χαρακτηριστικά εκτός του ελέγχου μας. Όσο μεγάλωνα όμως, μαζί την υπόλοιπη γενιά μου, άρχισα να βλέπω τα ανοιχτόμυαλα παιδιά με τα οποία μεγάλωσα να κάνουν διακρίσεις και να ασκούν εκφοβισμό, έχοντας

ζωντανά παραδείγματα αυτού του φαινομένου γύρω μου. Αν και... Μετά από τη γνωστή σε όλους μας καραντίνα κάτι άλλαξε. Μία μέρα, μας ανακοίνωσαν ότι τα σχολεία θα ήταν κλειστά για δυο εβδομάδες, οι δύο έγιναν τρεις, μετά ένας μήνας και όλοι ξέρουμε τι ακολούθησε. Μέσα σε αυτό το διάστημα εγκλεισμού και απομόνωσης είδα τους γύρω μου αλλά και εφήβους σε όλο τον κόσμο να εξερευνούν και να γνωρίζουν καλύτερα τον εαυτό τους, που μέσα στο καθημερινό χάος του σχολείου και των φροντιστηρίων είχαν ξεχάσει. Σιγά σιγά, συνομήλικοί μου στα κοινωνικά δίκτυα άρχισαν να μοιράζονται τη διαδρομή τους στην ανακάλυψη της σεξουαλικότητάς και της ταυτότητάς τους όσο μοιράζονταν απόψεις κατά της ομοφοβίας, του σεξισμού, του μισογυνισμού και του ρατσισμού που άλλοτε ήταν ψιθύροι και μασημένα λόγια. Έτσι είχα κι εγώ την ευκαιρία να αναπτύξω τις απόψεις μου, να αναρωτηθώ για την σεξουαλικότητά μου όσο έβλεπα φίλους και συμμαθητές μου να κάνουν το ίδιο. Όσο αφορά συγκεκριμένα παραδείγματα, υπάρχουν πολλά, ένα είναι το παρακάτω. Έχω την τιμή να γνωρίζω άνθρωπο που διέπρεψε σε όλη την

ακαδημαϊκή του σταδιοδρομία με πολλές θυσίες και κόπο ώστε πριν λίγους μήνες να καταφέρει να γίνει δεκτός σε πανεπιστήμιο του εξωτερικού για να πάρει διδακτορικό στον τομέα του. Αυτός είναι ο ίδιος άνθρωπος που πέρασε τα πρώτα χρόνια της ζωής του κρυμμένος, ενώ όταν επιτέλους αποδέχτηκε την σεξουαλικότητά του ανακοινώνοντάς την στον περίγυρο του βίωσε εκφοβισμό, χλευασμό και κοροϊδία όντας υποτιμημένος όχι μόνο από συμμαθητές ή καθηγητές αλλά και από κάποια μέλη της ίδιας της οικογένειας. Αυτή τη στιγμή τα ίδια άτομα λένε το όνομά του δηλώνοντας ότι πάντα πίστευαν σε αυτόν και υπήρξαν υποστηρικτές του. Πίσω στην καθημερινή ζωή, η επιστροφή στα σχολεία σήμανε το τέλος της ελεύθερης έκφρασης χωρίς όρια καθώς η ομοφοβία και άλλες προκαταλήψεις από προ καραντίνας που είχαν ξεχαστεί δεν έχουν πάψει να υπάρχουν. Όμως, παρατηρώντας το περιβάλλον γύρω μου πιστεύω ότι παρά την υποκείμενη κριτική οι περισσότεροι έχουμε επιστρέψει έτοιμοι να αγνοήσουμε τους ψιθύρους.

— Elena Vamvouri (pupil)

What is diversity, anyway?

Τι σημαίνει η λέξη διαφορετικότητα? Κανονικά αυτή η λέξη έχει πολλές έννοιες ανάλογα με το τι πιστεύει ο καθένας ότι είναι διαφορετικό σε σχέση με αυτόν. Λοιπόν, η Δέσποινα, κορίτσι της δευτέρας γυμνασίου, δεν ξέρει πως είναι να είσαι διαφορετικός μέχρι να αντιμετωπίσεις προβλήματα λόγο αυτού. Από τότε που πήγε στο Γυμνάσιου, ο τρόπος που σκεπτόταν για τους άλλους άλλαξε με γρήγορους ρυθμούς, σε σημείο να την μπερδεύει. Άρχισε να αναρωτιέται μήπως φαιρόταν σαν αγόρι, μήπως δεν την συμπαθούν για αυτό που

είναι, αλλά το ερώτημα είναι... τι ήταν στην πραγματικότητα. Στο τέλος της σχολικής χρονιάς αποφάσισε τι είναι και τι της αρέσει. Το έμαθαν όλοι, όλο το σχολείο, και αυτό την τρώμαζε. Την κορόιδευαν, έκαναν χαβαλέ για αυτό που είναι. Της λέγανε ότι δεν γίνεται να σου αρέσουν 2 φύλα, δεν γίνεται να θες να είσαι με ένα κορίτσι. Καμιά φορά

γελούσαν και την κορόιδευαν όταν καθόταν με τις φίλες της, ακόμα και όταν αυτές δεν ήταν τίποτα στην Δέσποινα παρά φίλες. Όπως όταν ένα αγόρι δεν του αρέσουν όλα τα κορίτσια στην τάξη, τότε είναι το ίδιο και με τα κορίτσια. Δεν γίνεται να σου αρέσουν όλοι. Πάντα θα υπάρχει αυτός ο ΕΝΑΣ ή αυτή η ΜΙΑ. Τότε κατάλαβε ότι ήταν διαφορετική από τους άλλους. Αλλά όχι με τον κακό τον τρόπο. Καμιά φορά δεν είναι κακό να είσαι διαφορετικός. Ίσως απλά οι άλλοι έπρεπε να αλλάξουν μυαλά και αν την αποδεχτούν για αυτό που είναι. Ναι η Δέσποινα ήταν bi και της άρεσαν και τα κορίτσια και τα αγόρια και κατάλαβε ότι όταν υπάρχει αγάπη δεν υπάρχει αγόρι ή κορίτσι, υπάρχει ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

— Myrto Katsimbra (pupil)

ΔΗΜΗΤΡΑ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ

Μεγάλωσε στη Σκάλα Συκαμιάς. Από τα 14 αισθάνονταν και ομολόγησε στους γονείς του ότι είναι γυναίκα. Πολλοί τον έχουν δει να περνάει με γυναικεία ρούχα στη Σκάλα, σπάνια του έδιναν σημασία. Η Δήμητρα περιγράφει τη μητέρα της ως βαθιά θρησκευόμενη και πιστή γυναίκα, και πηγή αληθινής και ανιδιοτελούς αγάπης για το παιδί της. Τον πατέρα της ως άγριο άντρα, που εξαφανιζόταν απ' το σπίτι για μεγάλες περιόδους κάθε φορά κι όταν επέστρεφε προκαλούσε πανικό. Παρόλα αυτά, η οικογένεια έμεινε μαζί και οι γονείς της έμειναν παντρεμένοι μέχρι και τον θάνατό τους.

Από μικρή ένιωθε ότι ήταν διαφορετική. Στα 14, όταν είπε ότι είναι κορίτσι, στάλθηκε σε ψυχιατρείο απ' τους γονείς της. Οι γιατροί

απαίτησαν να παίρνει φάρμακα και μετά την επιστροφή της στο σπίτι, πιθανότατα και για όλη της τη ζωή. Η ίδια δεν το ήθελε. Τα φάρμακα την έκαναν να νιώθει χάλια κι έτσι οι γονείς τα έριχναν στα κρυφά στο φαγητό της. Ήταν έφηβη όταν έκανε την πρώτη απόπειρα αυτοκτονίας (η πρώτη απ' τις πολλές που θα ακολουθούσαν σε διάφορα στάδια της ζωής της).

Τελικά, στα 20 η Δήμητρα άφησε πίσω της το χωριό και το νησί της Λέσβου, κι έτρεξε στην πρωτεύουσα. Έζησε άστεγη, στους δρόμους της Αθήνας για σχεδόν πέντε χρόνια. Έκανε μερικές δουλειές αλλά και οι Αθηναίοι αισθάνονταν πως ήταν διαφορετική και σταδιακά την απέκλεισαν. Το να κάνει οικογένεια είναι το όνειρο που είχε όλη της τη ζωή, κάτι που πιστεύει πως θα ολοκλήρωνε την ύπαρξή της. Αυτό που θα προσέφερε την "παντοτινή αγάπη" που τόσο της έλειψε.

Αναγκάστηκε να επιστρέψει στο νησί όταν η μητέρα της αρρώστησε. Τα μεγαλύτερα αδέρφια της είχαν προλάβει να φύγουν απ' την προβληματική οικογενειακή εστία, ο πατέρας της ήταν αναξιόπιστος και κανείς άλλος δεν θα φρόντιζε για τη μητέρα της. Έζησε μαζί της και την φρόντισε για τα επόμενα 25 χρόνια. Παρ' όλα αυτά, η Δήμητρα δεν σταμάτησε να νιώθει κορίτσι, και η ειλικρίνειά της την εξοστράκισε από την κοινωνία του χωριού, προκαλώντας κουτσομπολιά και ντροπή στην οικογένειά της και περισσότερα προβλήματα στον ήδη προβληματικό γάμο των γονιών της. Δεν έζησε ποτέ κάποιον εφηβικό έρωτα, μόνο ανεκπλήρωτους πόθους για αγόρια. Δεν υπήρχε περίπτωση να βρει κάποιο αγόρι στο χωριό που θα την ήθελε. Ο θάνατός της μητέρας της τη συγκλόνισε. Η αυτοκτονία ήταν πλέον η πιο ελκυστική λύση. Τότε όμως ήταν που αποφάσισε να κάνει κάτι που δεν είχε ξανακάνει ποτέ. Να φορέσει γυναικεία ρούχα. Όχι φορέματα ακόμη, αλλά έστω παντελόνια και μπλούζες. Και τότε ήταν που ένιωσε μια βαθιά αίσθηση ανακούφισης και πραγματικής άνεσης. Η Δήμητρα άρχισε να νιώθει καλύτερα απ' ότι είχε νιώσει σε ολόκληρη τη ζωή της. Ένιωσε για πρώτη φορά ολοκληρωμένος άνθρωπος.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Δυστυχώς πριν λίγους μήνες η Δήμητρα της Λέσβου εξαφανίστηκε και δεν άφησε κανένα ίχνος πίσω της. Η ΓΡΑΜΜΗ ΖΩΗΣ, ειδοποιήθηκε από τους οικείους του το απόγευμα της 26/05/2021 και μετά τη συγκέντρωση των απαιτούμενων δικαιολογητικών, ενεργοποίησε τον Κοινωνικό Συναγερμό SILVER ALERT, για την κινητοποίηση όλων για την ανεύρεσή του. Σύμφωνα με πληροφορίες, λίγο μετά τις 20.30 η οικογένεια της 64χρονης, που αγνοούνταν από τις αρχές Απριλίου ενημερώθηκε από το Τμήμα Καλλονής ότι ταυτοποιήθηκαν τα δακτυλικά της αποτυπώματα. Η Δήμητρα Καλογιάννη έπεσε θύμα τροχαίου με εγκατάλειψη στις 9 Απριλίου στο Παλαιό Φάληρο και ενταφιάστηκε ως αγνώστου ταυτότητας. Η Δήμητρα χτυπήθηκε και αφέθηκε αιμόφυρτη στην άσφαλτο από άγνωστο όχημα. Η σορός της μεταφέρθηκε στο Τζάνειο νοσοκομείο χωρίς να την αναζητήσει κανείς. Με αποτέλεσμα, χάσαμε έναν άνθρωπο που σκεφτόταν να βάλει τέλος στην ζωή της γιατί δέχτηκε bullying λόγω της διαφορετικότητας. Όλη η κοινότητα είναι σοκαρισμένη με το γεγονός αυτό και δίνει τα θερμά της συλλυπητήρια .

— Αλεξάνδρα Αμπραχίμι (pupil)

ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ
ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΥ

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΒΟΗΘΗΣΕΤΕ;

	ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ	
	ΗΛΙΚΙΑ: 64 ΕΤΩΝ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ: 06/04/2021 ΑΠΟ: ΠΕΡΙΟΧΗ ΨΝΑ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΕΙΟ ΜΑΤΙΑ: ΓΑΛΑΖΙΑ ΥΨΟΣ: 1,75 μ. ΒΑΡΟΣ: ΑΔΥΝΑΤΟΣ	Την ημέρα που εξαφανίστηκε φορούσε κόκκινο πουλόβερ και λευκό παντελόνι. Η ζωή του βρίσκεται σε κίνδυνο.

SOS 10-65

ΠΟΛΥΧΡΩΜΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Το Πολύχρωμο σχολείο έχει ως αρχικό σκοπό να σπάσει τη σιωπή στον εκπαιδευτικό χώρο και να αναδείξει το θέμα των διακρίσεων γύρω από ζητήματα Σεξουαλικού Προσανατολισμού, Ταυτότητας Φύλου και Χαρακτηριστικών Φύλου. Τον Νοέμβριο του 2009 μια μικρή ομάδα εκπαιδευτικών αποφάσισε εθελοντικά να τολμήσει το αυτονόητο. Να προσπαθήσει, δηλαδή, να δημιουργήσει τις συνθήκες ώστε να μπορούν όλα τα παιδιά να νιώθουν ασφαλή και αποδεκτά μέσα στα σχολεία τους. Καθώς το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα και τα σχολικά βιβλία αποκλείουν πληροφορίες που αφορούν τους μη κυρίαρχους ως προς το φύλο σεξουαλικούς προσανατολισμούς, την ταυτότητα, την έκφραση και τα χαρακτηριστικά φύλου, σημαντική μερίδα παιδιών περιθωριοποιείται και σε πολλές περιπτώσεις δέχεται σωματική και λεκτική βία. Η ομάδα ξεκίνησε βήμα βήμα με το όνομα «Ομοφοβία και Τρανσφοβία στην Εκπαίδευση». Για αρκετό καιρό κύριο χαρακτηριστικό της ήταν η ενδυνάμωση των μελών της, ενώ παράλληλα στους στόχους της ήταν η ευαισθητοποίηση θεσμών και φορέων που συνδέονται με την εκπαίδευση ώστε να ανοίξει η συζήτηση για θέματα σχετικά με τη σεξουαλικότητα και το φύλο στα σχολεία της χώρας μας. Μέσα από δράσεις, όπως σεμινάρια που διοργανώθηκαν από την ομάδα, συμμετοχή μελών της σε διοργανώσεις τρίτων, καθώς και επαφές και συνεργασίες με θεσμούς και φορείς, ο στόχος επετεύχθη σε σημαντικό βαθμό. Κατά τη διαδρομή αυτή προστέθηκαν κι άλλα μέλη, εκτός εκπαιδευτικού τομέα, όπως ψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί, που στήριξαν το έργο της ομάδας μέσα από το δικό τους επιστημονικό πεδίο. Το 2016 η ομάδα μετονομάστηκε σε «Πολύχρωμο Σχολείο» και έκανε αισθητή την παρουσία της στο διαδίκτυο μέσω του ιστότοπού της, με υλικό

που απευθύνεται σε έφηβες/-ους, γονείς και εκπαιδευτικούς. Το Πολύχρωμο Σχολείο, έχοντας αποκτήσει ένα δίκτυο αξιόλογων συνεργατών, επιδιώκει τη διοργάνωση ημερίδων και διημερίδων που απευθύνονται κυρίως σε εκπαιδευτικούς. Η συμμετοχή είναι δωρεάν και κατά τη διάρκειά τους, οι συμμετέχοντες/-ουσες έχουν την δυνατότητα να ακούσουν εισηγήσεις από ψυχολόγους, ακαδημαϊκούς, σχολικούς συμβούλους κ.ά. Πολύ χρήσιμη έχει αποδειχθεί, όπως εκφράζουν οι ίδιοι οι εκπαιδευτικοί, η βιωματική προσέγγιση, που χρησιμοποιείται ως μέσο ευαισθητοποίησής τους κατά τη διάρκεια των σεμιναρίων, εργαζόμαστε πάνω στην επιμόρφωση εκπαιδευτικών, μαθητικού πληθυσμού, γονέων, για τα ΛΟΑΤΚΙ+ ζητήματα, εργαζόμαστε πάνω στην επιμόρφωση εκπαιδευτικών, μαθητικού πληθυσμού, γονέων, φορέων και ευρύτερου κοινού, παράγουμε εκπαιδευτικό υλικό, διεξάγουμε έρευνες πάνω στα σχετικά πεδία και συνεργαζόμαστε με σχετικές συλλογικότητες και φορείς.

— Αλεξάνδρα Αλμπραχίμι (*rupil*)

It takes courage...

Πριν από 1 εβδομάδα πήγα στην Θεσσαλονίκη για να δω την ξαδέρφη μου μιας και δεν θα μπορούσε φέτος να έρθει στην Λέσβο με την οικογένεια της. Το ταξίδι μας ήταν κάπως κουραστικό και εξαντλητικό μα εφόσον είχα να την συναντήσω πάνω από δυο χρονιά λίγη κούραση δεν σήμαινε τίποτα μπροστά στην αναμονή. Οι ώρες κυλούσαν τόσο αργά λες και κάποιος είχε σταματήσει τον χρόνο. Ξάφνου το φουγάρο του караβιού σφύριξε, και τότε κατάλαβα επιτέλους πως φτάσαμε στον προορισμό μας. Έτσι πήραμε τις αποσκευές μας, τις βάλαμε μέσα στο αυτοκίνητο και φύγαμε από το λιμάνι. Το σπίτι των θειών μου το βρήκαμε αρκετά εύκολα αφού ήταν τόσο κοντά στην αποβάθρα. Μόλις μπήκαμε εγώ και η ξαδέρφη μου τσιρίζαμε από την χαρά μας και έτσι αποφάσισε να με πάρει μια βόλτα με τους φίλους της για να με ξεναγήσουν στην πανέμορφη τους πόλη. Στην παρέα μας υπήρχαν 2 αγόρια και τρία κορίτσια. Οφείλω να ομολογήσω ότι όλοι τους ήταν παρά πολύ ευγενικοί μαζί μου. Όταν κάτσαμε στο κεντρικό πάρκο για να τους γνωρίσω

To Athens Pride

Το Athens Pride εργάζεται από το 2005 για την αύξηση της ορατότητας της LGBTQI+ κοινότητας στην Ελλάδα, κάνοντας αισθητή την παρουσία των λεσβιών, γκέι, αμφί, τρανς ιντερσεξ και queer ατόμων στο δημόσιο χώρο και ταυτόχρονα αναδεικνύοντας, προωθώντας και διεκδικώντας. Από το 2005 το Athens Pride αποτελεί τη μεγαλύτερη γιορτή ορατότητας. Το Pride είναι γιορτή, είναι διεκδίκηση,

καλύτερα η Ελένη μου ομολόγησε δειλά χωρίς να ακούσουν οι υπόλοιποι, πως είναι ομοφυλόφιλη και πως δεν το έχει πει σε κανέναν περά από εμένα. Έπειτα ντράπηκε πολύ και άρχισε να κλαίει. Εγώ μόλις την αντίκρισα της εξήγησα πως δεν πρέπει να ντρέπεται για αυτό που είναι παρά μόνο να είναι περιφανή γιατί έχει το θάρρος και το παραδέχεται σε κάποιον που δεν γνωρίζει. Έτσι με τις συμβουλές που της έδωσα κατάφερε να το ομολογήσει και στην παρέα της αλλά και στους γονείς. Για αυτό από τότε δεν φοβόταν να δείξει τον πραγματικό της εαυτό ακόμη κι αν κάποιος δεν της έδιναν την ευκαιρία να την γνωρίσουν. Εν κατακλείδι, το ηθικό δίδαγμα που πραγματικά θα μείνει στην ψυχή μου για πάντα είναι η αντιμετώπιση του φόβου μας και ιδιαίτερα σε αυτές τις περιπτώσεις διότι κατά την γνώμη μου αυτό που έχει σημασία δεν είναι το αν θα σου αρέσει ένα αγόρι ή ένα κορίτσι μα αν θα έχεις το κατάλληλο χαρακτήρα και την κατάλληλη συμπεριφορά στον καθένα από εμάς.

— Χριστίνα Καμπούρη (*rupil*)

είναι μνήμη. Η Παρέλαση υπερηφάνειας είναι γνωστή μία σειρά εκδηλώσεων που μπορεί να περιλαμβάνουν από απλές συγκεντρώσεις μέχρι παρελάσεις, άρματα και πάρτυ. Αφορούν τα ΛΟΑΤ άτομα τα οποία διαδηλώνουν δημόσια την περηφάνια που κάθε άτομο πρέπει να αισθάνεται για τη σεξουαλική του ταυτότητα, ενώ γιορτάζεται ανοιχτά η διαφορετικότητα και η κουλτούρα τους. Η 28η Ιουνίου έχει καθιερωθεί ως η Ημέρα ΛΟΑΤ περηφάνιας (LGBT Pride

Day). Για το λόγο αυτό τα περισσότερα LGBT pride ανά τον κόσμο διοργανώνονται συνήθως μήνα Ιούνιο. Επίσης το pride είναι μια μορφή διεκδικήσεων από την συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα, με κύριο στόχο την εξουδετέρωση των αρνητικών στερεοτύπων. Η πρώτη απόπειρα διοργάνωσης pride στην Ελλάδα επιχειρήθηκε από το ΑΚΟΕ (Απελευθερωτικό Κίνημα Ομοφυλόφιλων Ελλάδας) στις 28 Ιουνίου 1980 στην Αθήνα. Κλείνοντας και σύμφωνα με τα παραπάνω η ανάγκη αυτή για ορατότητα, καθώς και η δυναμική διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας σε αυτή τη συγκυρία είναι μεγαλύτερες από ποτέ, καθώς καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τις επιπτώσεις της πανδημίας μέσα σε ένα

κλίμα προκαταλήψεων, διακρίσεων και φόβου.

διεκδικήσεων από την συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα, με κύριο στόχο την εξουδετέρωση των αρνητικών στερεοτύπων. Η πρώτη απόπειρα διοργάνωσης pride στην Ελλάδα επιχειρήθηκε από το ΑΚΟΕ (Απελευθερωτικό Κίνημα Ομοφυλόφιλων Ελλάδας) στις 28 Ιουνίου 1980 στην Αθήνα. Κλείνοντας και σύμφωνα με τα παραπάνω η ανάγκη αυτή για ορατότητα, καθώς και η δυναμική διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας σε αυτή τη συγκυρία είναι μεγαλύτερες από ποτέ, καθώς καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τις επιπτώσεις της πανδημίας μέσα σε ένα κλίμα προκαταλήψεων, διακρίσεων και φόβου.

— *Φιλίππια Καϊνού (pupil)*

Memories...

At the start of my sixth-grade school year, I met a person that would change my perspective of life forever. Their name was Alex, and they were non-binary. It took me a while to warm up to them, but after two months, we had become the best of friends. I would always ask questions concerning their identity, because I wanted to get to know them better, in order to be able to support them through their journey. Without me realizing, Alex lived a very hard life. Their parents, siblings, and even distant relatives weren't supportive of them, and they didn't have any other friends, other than me. They came out when they were in fourth grade, so everybody knew and judged them for that. Alex was bullied throughout sixth grade, but I always tried to stand up to them, which failed

most of the time. Alex taught me life lessons that made me the person I am today. They made me realize that no matter who or what you identify as, at the end of the day, what matters is who you are spiritually, not physically. Unfortunately, Alex was forced to move away once summer vacation started, because of their family's financial issues. Sadly, since we were too young to be using social media, I had no way of keeping in touch while they were away. We never talked again. I know they won't come back, but I still hope to see them again. If I ever meet Alex again, the first thing I'll do is thank them for educating me and changing my way of thinking. They had a big impact on the development of my personality, and I'll forever be grateful for that.

— *Μαρία Μακαρώνη (pupil)*

